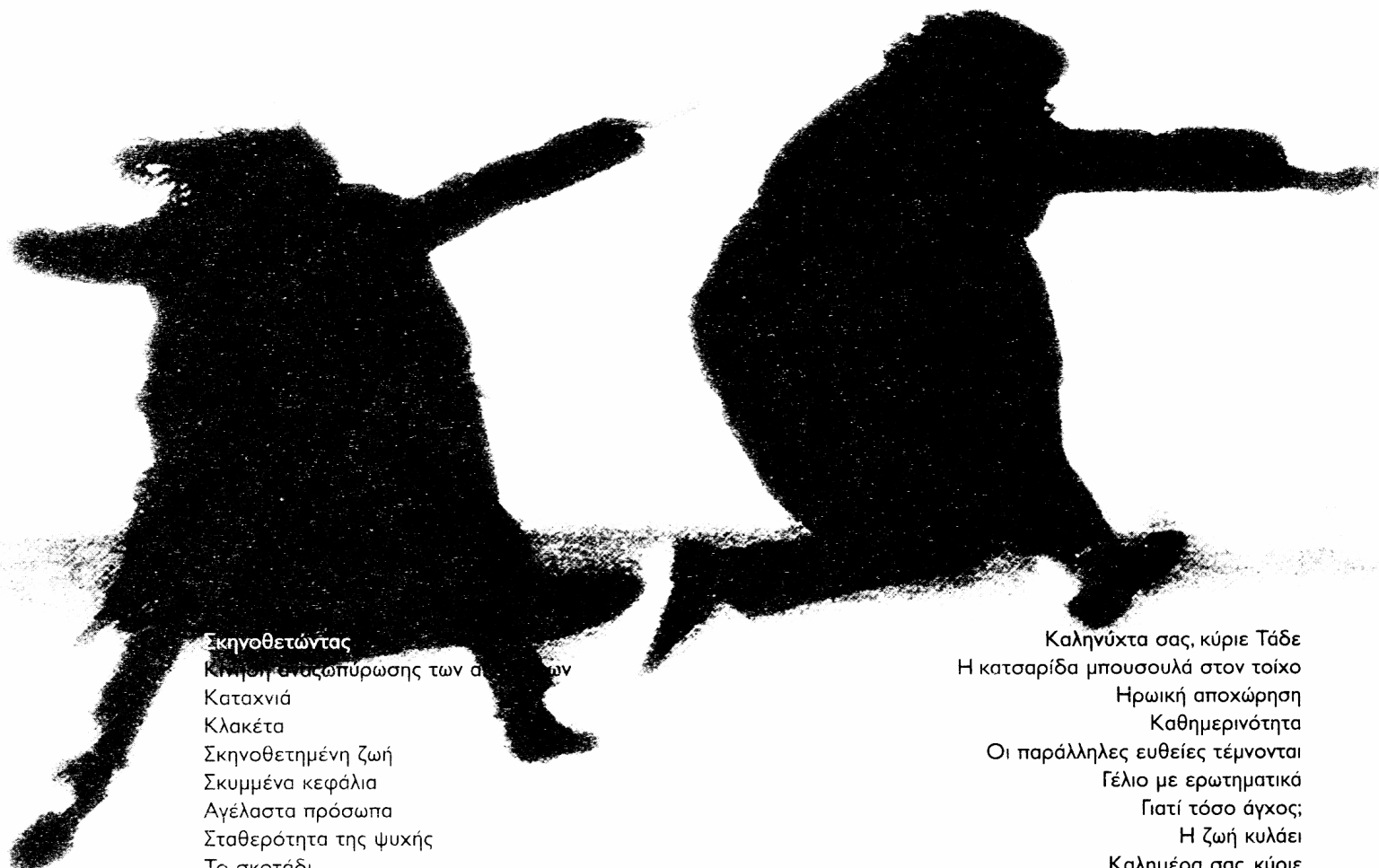
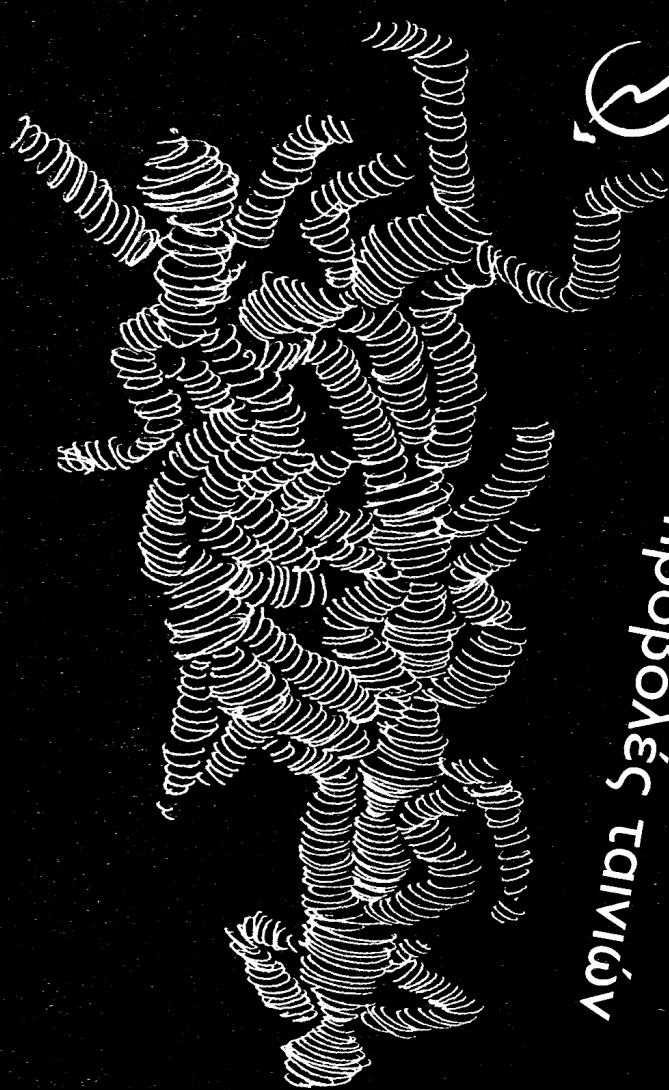

Ληγοδοσπ. ποδρτο
αχαρων ΕΟ & Χευδεν
vella gmgias

Προβολές ταινιών

Σκηνοθετώντας

Κινηση αναζωπύρωσης των αισθησεων
Καταχνιά
Κλακέτα
Σκηνοθετημένη ζωή
Σκυμμένα κεφάλια
Αγέλαστα πρόσωπα
Σταθερότητα της ψυχής
Το σκοτάδι
Μια ομίχλη σε κάνει να περιπλανιέσαι
Συχνό κορνάρισμα

Καληνύχτα σας, κύριε Τάδε
Η κατσαρίδα μπουσουλά στον τοίχο
Ηρωική αποχώρηση
Καθημερινότητα
Οι παράλληλες ευθείες τέμνονται
Γέλιο με ερωτηματικά
Γιατί τόσο άγχος;
Η ζωή κυλάει
Καλημέρα σας, κύριε
Κυρίες και κύριοι, η παράσταση αρχινά
Χαμογελάστε Γ.Χ.

ΠΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΦΙΝΗ ΑΚΟΜΗ
ΤΗΝ ΨΑΧΝΩ

Γ. Φαγκράς
ΚΥΡΙΑΚΗ 23/11

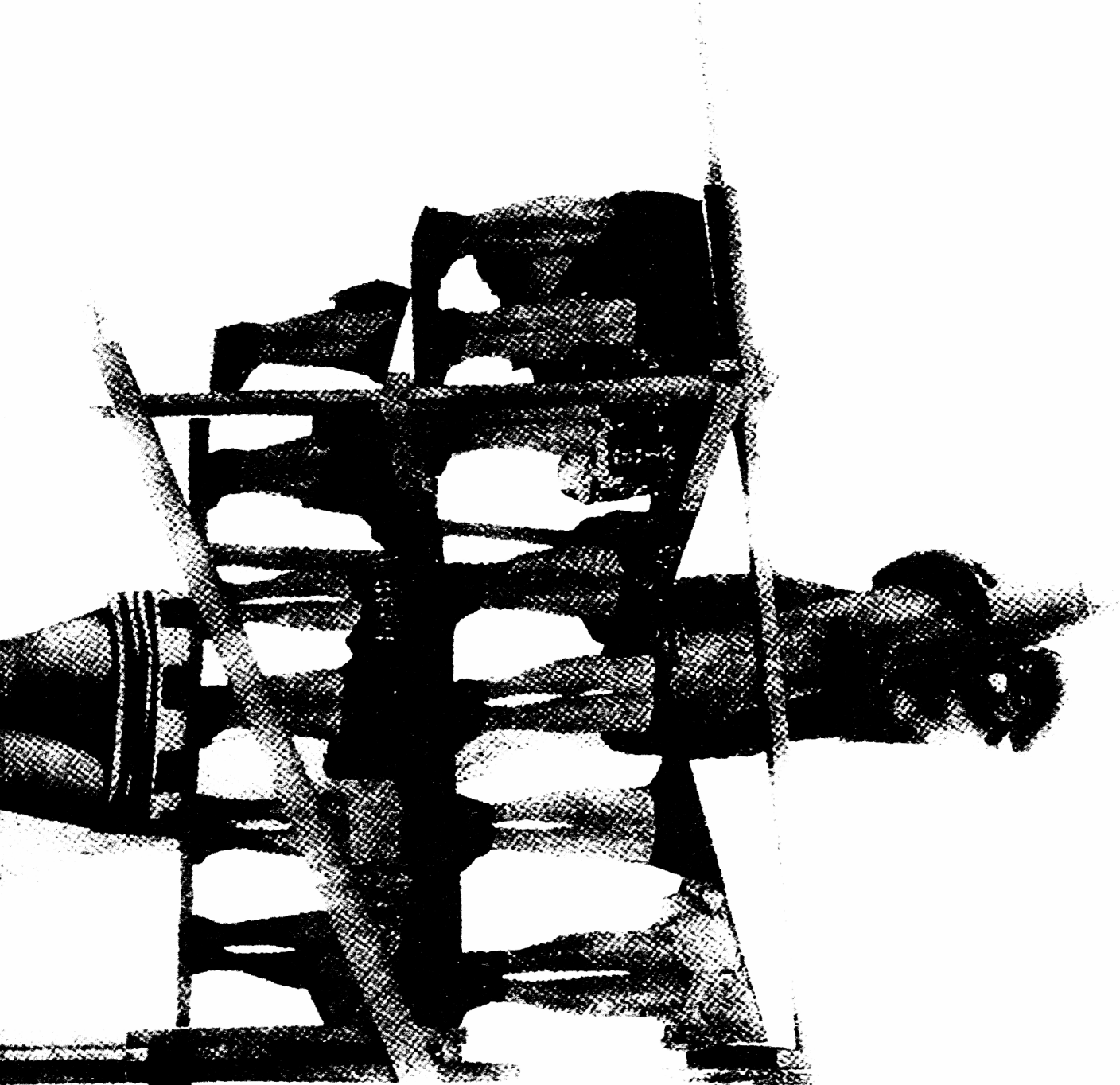
Η ΦΑΝΟΥΡΟΠΙΤΑ
Δ. Ιατζουζάκης
ΠΕΜΠΤΗ 27/11

ΣΤΙΠΤΟΚΟΥΤΟ
Γ. Οικονομίδης
ΚΥΡΙΑΚΗ 30/11

Η ΚΟΙΝΙΑ ΤΗΣ ΜΕΝΙΣΣΑΣ
Β. Ελευθερίου
ΠΕΜΠΤΗ 4/12

ΚΛΕΙΣΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ
Σ. Ιωάννου
ΚΥΡΙΑΚΗ 7/12

ΟΙ ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΟΙ

ΟΙ ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΟΙ
Τ. Ψαράς
ΤΕΤΑΡΤΗ 10/12

ΕΛΕΑΤΗΣ ΞΕΝΟΣ
Δ. Θέος
ΠΕΜΠΤΗ 18/12

προβολές ταινιών

villa amalias
αχαρνών 80 & χέυδεν

είσοδος ελεύθερη
ώρα: 9.00 μ.μ.

όλα είναι σχετικά

Ποιο είναι το πλαίσιο, ο λόγος προβολής επτά ταινιών, επτά Ελλήνων σκηνοθετών, πιθανόν άγνωστων μεταξύ τους –πιθανόν άγνωστων και σ' εμάς– σ' έναν κατειλημμένο χώρο; Ποιο είναι το σκεπτικό που τσουβαλιάζει επτά ταινίες σ' έναν «κύκλο», πέρα από το κοινό στοιχείο της καταγωγής των σκηνοθετών;

Συνηθίζεται ένας κύκλος προβολών να έχει ως αφετηρία κάποιου είδους κοινή θεματική (τον πόλεμο, την εργασία, τη ζωή στη μητρόπολη κλπ.). Σπανίζουν οι περιπτώσεις όπου η κοινή συνισταμένη δεν είναι το θέμα, το «αντικείμενο» αλλά αυτή να εντοπίζεται στη διαδικασία του κύκλου (σύλληψη – πραγμάτωση – προβολή) που πρέπει να κάνει μια κινηματογραφική ταινία για να θεωρηθεί ολοκληρωμένη. Είναι αυτή της «κατάστασης» των ταινιών και συνακόλουθα των δημιουργών τους, η αδυναμία τους να βρουν τρόπο διανομής, χώρο στις αίθουσες κινηματογράφων, η μη ολοκλήρωσή τους στο τελευταίο και πιο σημαντικό στάδιο, αυτό της προβολής μιας και το χαρακτηριστικό και κινηματογραφικό είναι αυτό της μαζικής θέασης.

Ενδεχομένως να ευθύνεται γι' αυτό η ποιότητα των ταινιών. Αλλά ποιο είναι το στοιχείο που καθορίζουν την (καλή ή κακή) ποιότητα μιας ταινίας; Μήπως αυτή δεν είναι το άθροισμα των όρων που θέτει ο δημιουργός για το έργο του, των μέσων που χρησιμοποιεί, της φαντασίας που διαθέτει και όλα αυτά φιλτραρισμένα από την κρίση του θεατή;

Μήπως την τελική απόφαση για την ποιότητα των ταινιών την παίρνουν οι εταιρείες παραγωγής και διανομής που ελέγχουν τόσο την κρίση του θεατή όσο και τους χώρους προβολής;

Η τέχνη της αποτύπωσης εικόνων, συναισθημάτων, ιστοριών στα καρέ του φιλμ όπως κάθε άλλο ανθρώπιν δημιούργημα σχετίζεται και με μία άλλη συνθήκη. Δοκιμάζεται στο χρόνο, παλεύει μ' αυτόν άλλοτε νικάει, άλλοτε χάνει. Συχνότερα χάνει. Κι όταν νικάει, νικάει προσωρινά μέχρι να ηττηθεί οριστικά.

Αν δεχτούμε ότι οι ταινίες είναι οι άνθρωποι που βρίσκονται πίσω απ' αυτές, τα βιώματά τους και οι εμμονές τους, η δημιουργικότητά τους ή η φτώχεια τους, τότε ξεθάβοντας τις ταινίες αυτές από τη λήθη, βοηθάμε τους ίδιους τους ανθρώπους στη μάχη τους με το χρόνο αποδεικνύοντας ότι οι κόποι, το τρέξιμο, τα λεφτά (δανεικά ή μη) δεν πήγαν χαμένα αλλά ύστερα από ένα χρόνο, δύο, δέκα, είκοσι, δεν έχει σημασία πόσο, «δικαιώθηκαν» σ' έναν άλλο χώρο απ' αυτόν για τον οποίο αρχικά προορίζονταν και από ένα άλλο κοινό απ' αυτό που φυσιολογικά θα αποτελούσε το ακροατήριό τους. Αυτές οι περίεργες ισορροπίες χώρου, χρόνου και υποκειμένων είναι τελικά η ιστορία όλων των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων, της Villa Amalias συμπεριλαμβανομένης.

Η προσπάθειά τους να είναι επίκαιρα, να προσαρμόζονται στο πέρασμα του χρόνου, να απαντούν επαρκώς στις προκλήσεις των καιρών να εκχυροποιούν τους χώρους πραγματοποίησης των επιθυμιών μας, να τους κάνουν αναγνωριστικούς, να χρωματίζονται και να χαρακτηρίζονται από τα υποκείμενα που κάθε φορά συμμετέχουν, σηματοδοτεί την πάλη της Villa Amalias στο χρόνο, το ρίζωμά της στο χώρο, τη σχέση της με τα δρώντα υποκείμενα.

Νοέμβριος 2003
ομάδα προβολών Villa Amalias